

*Mari interpreți
de muzică populară*

EMIL GAVRIS

S-a născut la 28 martie 1915 în Chelința (Maramureș). Tatăl său, învățătorul Augustin Gavriș, l-a inițiat în tainele viorii. A continuat să studieze vioara în decursul studiilor la Liceul "M. Eminescu" din Satu Mare, cu profesorul Adrian Damian, directorul Conservatorului "Vasile Lucaciu" din localitate. Urmează apoi cursurile Facultății de drept din Cluj (licență) și București (doctorat). A ocupat diferite funcții administrative în Ministerul Învățământului: șef serviciu, director adjunct, inspector etc.

Înclinațiile muzicale și le-a pus în valoare în calitate de solist de muzică populară. A debutat la 29 iulie 1945, pe unde posturilor de radio. S-a bucurat de o largă popularitate, devenind colaborator activ al Radioteleviziunii Române. Se numără printre cei dintâi soliști care au valorificat cântecele specific ținuturilor septentrionale ale Transilvaniei, începând cu cântecele localității natale, așezată pe valea Someșului, nu departe de extremitatea de miazăzi a județului Maramureș.

Si-a completat fără pregeu repertoriul și cu piese din alte ținuturi ale țării, precum și cu numeroase prelucrări și creații proprii, cultivând cu precădere melodiile vesele cu poezii săgalnice. (Un mănușchi de 22 din cântecele sale a fost publicat de Editura muzicală în 1962, în broșura intitulată *Cântece populare din repertoriul lui Emil Gavriș*).

A desfășurat o bogată activitate de solist popular permanent al mai multor instituții muzicale: Teatrul muzical "Constantin Tănase" (1951-1954), Orchestra de muzică populară "Barbu Lăutaru" a Filarmonicii de Stat "George Enescu" (1954-1961 și 1967-1970) și Ansamblul "Rapsodia Română" (din 1970). A participat la turneele acestora în țară și străinătate: U.R.S.S., Cehoslovacia, R.D. Germană, Austria, Iugoslavia, Grecia, Italia, Israel și.a. A condus, în calitate de dirijor, o seamă de orchestre de muzică populară, astfel: Orchestra de muzică populară a Radiodifuziunii (1952), Ansamblul de cântece și dansuri "Brâulețul" din Constanța (1965-1967), Orchestra "Doina Argeșului" din Pitești (1967-1968), Orchestra de muzică populară a Filarmonicii de Stat din Arad (în numeroase concerte, între anii 1963-1973), Orchestra "Doina Ilfovului" din București; aşisderea orchestrelor populare de amatori, între care și cea a Clubului sindicatelor din învățământ din Capitală (1950-1955). Ca șef de orchestră și violonist a cântat luni de zile în Anglia (1974), la Paris (1975), pe motonavele românești etc.

Emil Gavriș desfășoară, totodată, o bogată activitate componistică: coruri, cântece pentru pionieri și tineret (multe din ele publicate în revistele *Luminița, Cucezătorii și Soimii Patriei*), piese concertante pentru vioară și pian, romanțe pentru voce și pian, pe versuri de poeti români și.a. Bogata activitate desfășurată de Emil Gavriș a fost cinstită cu o seamă de distincții: Ordinul Muncii (1954), Medalia "Eliberarea de sub jugul fascist" (1954), Ordinul "Meritul cultural" (1968), Premiul "Concursului de creație pentru tineret", pentru lucrarea *Tinerii drumeți* (1977).

Vai de mine multe știi

Am o ladă cu lăcată,
Scot câte una o dată,
Câte una, când și când,
Când îmi vin mândrile-n gând.
Frunză verde de cucută,
Nu-i bună dragoste multă.
De se-nțâmplă și se uită,
Rămâi cu inima ruptă.



Contabilă cu dreptate.
La multe firme lucrează
Și-i mereu cu mintea trează,
Tot ce face, ea gândește,
Venitul și-l rotunjește,
Corpolentă, ochi căprui,
Fură inima oricui,
Cu privirea-ntrebătoare
Îi bagă pe toți în boală.
Copiii-i plac de minune
Și toate țoalele din lume,
Cele mai sofisticate
Se probează într-o noapte
Și tot ce-i frumos pe lume
Ca să arate mereu bine.
Și aşa cum îi îmbrăcată
Foarte, foarte bine arată.
Asta-i nașa fericită
Și o cheamă Margaretă!

Să trăiască mult în lume,
Muzica o plătit-o bine
Și zic, Doamne, adevărat
Nici de staroste n-o uitat.

Și-acum pentru finii lor:
Să trăiască numai cu spor,
De la nănași și nănașă,
Pentru mire și mireasă
De la această onorată masă!
Pentru copiii dumneilor
Să trăiască mai ușor.
Mama, tata, socrii mari,
Că-s oameni harnici, gospodari,
Toată sala vreau să-i știe
Că sunt oameni de omenie
Si să nu se deie-n bărci,
Uite, aici o sută de mărci!

Să-nfloreasă talismanul,
Vin să văd cum stați cu banul.
Staroste, ascultă bine,
Nu mă face de rușine
Că eu cuplez cu mult tel
Pe colegii din Renel.
Asta este soacra mică,
Doamne, nu-i face nimică
Că-i frumoasă ca o floare,
Doar s-o pui la cingătoare.
Să trăiască la mulți ani
De suma asta de bani!
Si le-o mai dat dumneilor
Un televizor color
Si de vrei și de nu vrei
O zis că teveu-i NEI.
Nici prezenți, că n-o venit,
Nici absenți, că le-o trimis
Un plic cu o grămadă de bani -
Să trăiască la mulți ani!

Cine vrea să nănașască
Trebe să se cheltuiască,

Să aibă horincă tare,
Să-nchine spre fiecare,
Cu horincă de căldare
Nu cu apă de pe vale,
Cu vin roșu din oluț
Cum le place la drăguți.

Stați, fete, și-ți hodini
Că îți fi tare trudite
Si de cale obosite.
Ce voi spune, oameni buni,
Să nu credeți că-s minciuni
Că șoferii-s oameni buni.
Şoferii îs oameni răi
Și se uită după femei
Că o femeie mi-o spus
Că un șofer o și pus,
O pus-o cu fața-n sus.
Și-apoi cât-i era de frică
N-o mai aşteptat să zică,
Bag seama, n-o zis nimică,
Nici nu s-o-ntâmplat nimică!

Nănaș mare, nănaș mare,
Ce ești supărat aşa tare
C-am venit cu oaste mare?
Cu oaste mare noi venim
Porunca mirelui noi s-o-
mplinim.
Mai multe n-om cuvânta
Și pe miri la voi i-om da
Că mi-o spus mirele aşa
Că dumneavoastră i-ț cununa!

Colecția

DUMITRU RUSU

Hori din Cufoaia

Culese între anii 1956-1970 de la Valeria Belu, 34 ani, Vasile Belu, 50 ani, Maria Cosma, 62 ani, Ioan Latiș, 45 ani, Zamfira Latiș, 32 ani, Pavel Petrehus, 35 ani, Alexandru Tulici, 26 ani.

3453

Leliță cu ochii mnici,
Ce mă faci să viu p-aici:
Nu și-i mnilă de optinci,
De optinci și de curele
Și de buze subțirele?

3454

Să vie vară la vară,
Să mă duc pe munte iară,
S-aud brazi vâjăind,
Pe badea-n frunză zîcând,
El să zică, eu să trag
Să ne treacă de necaz,
El să tragă, eu să zic
Să ne treacă de urât.

Moderato assai

De tînăr am dat de dor
Sîam crescut ca fiu, sor mări,
Dar ce greu îl duc a-mu, Că mă biru ie dor
Si mă arde ca fo-cu!

Moderato assai

Dra gă mi-mi-e lumea, mări,
Că trăiesc cu drag în ea, mări,
Nu mai cînd măd du-te eu...
Du-pă-ea măd pă-re rău.

Moderato

Trimite, mădro, trimite
Tră-mi te, mădro, tri-mi-te
Ce-ai în gră-di-nă mai ver-de.
Tri-mi-te-mi-o flo-ri-cez
Si cu eo qu-ri-ta-tă;

Moderato

De-ar fi mădra-n sat cu mine
A- tră-i cu mult mai bă-ne
A- tră-i mult mai o-sor, bă-ne
Kes por-tă a-nă-to doar

Moderato assai

Ci-tu-i Ha-ra-mu-re-i su,
Ci-tu-i Ma-na-mu-re-su,
Nu-i fe-cior ca eu și tu,
Nici o-raj co si-ghe-tu.

De Tânăr am dat de dor

Câte doruri și-ai dori,
Nu-i ca dorul inimii;
Câte doruri întâlnesti,
Nu-i ca dorul când iubești
și ca mândra ce-o dorești.
Du-te, dor, unde te măi,
La mândruța mea dintâi;
Du-te, dor, și nu mai sta,
Pân-o afli pe mândra
și sărută-i gurița.

Dragă mi-i mie lumea

De-am avut vreo supărare,
Nu o-am spus la fiecare;
La inimă o-am purtat,
Până când m-am vindecat.
Când o mândră mi-o plăcut,
Numai codru m-o știut.
C-aș-i între tinerei -
Când iubesc o știu doar ei.

Trimite, mădro, trimite

Trimite-mi faguri de miere,
Trimite-mi buzele tale.
Si mi le trimite mie,
Pecetluite-n hârtie;
Pecetluite cu ceară,
Să le țuc seară de seară;
Pecetluite cu miere,
Să le sărut cu-ale mele.
Si eu, mădro, și-oi trimite
O ruje cu frunză verde,
Ruje mândră și-un bujor
și să te sărut cu dor.

De-ar fi mădra-n sat cu mine

Când nu m-ă simți chiar
bine,
Aș veni, mădro, la tine,
Te-ăs vedea, te-ăs săruta,
Inima mi-ăs stămpăra.
Du-te, du-te, dorule,
Du-te, călătorule,
Legănat pe vânt și ceată,
Să ajungi la mândra-n brață.

Cătu-i Maramureșu

Câte flori pe Iza-n sus,
Toate cu mândra le-am pus.
Câte le-am pus până-n
prânz,
Toate-s măndre și s-au prinș;
Câte le-am pus până-n cină,
S-au uscat la rădăcină.
Mândruță, dragostea ta,
Până mor n-o pot uita;
Mândruță, dragostea
noastră,
E ca floarea din fereastră.

Vara umblu după miere,
Iarna dorm să am putere.

VICTORIA DARVAI

S-a născut la 7 ianuarie 1926 în Biserica Albă, așezare la miazănoapte de Tisa (actualmente în Transcarpatia, Ucraina), într-o familie de țărani: tatăl ei, Ștefan, era de fel din Dragomirești, iar mama din Văleni. Copilăria și-a petrecut-o la bunici, în amândouă satele, cel dintâi pe Valea Izei, iar celălalt pe Vale, într-o fermecătoare ambianță folclorică, care avea să-i călăuzească pașii spre cultivarea minunatelor cântece ale acestor locuri. A absolvit în 1956 Scoala medie de muzică nr.1 din București (actualmente Liceul de artă "George Enescu"): canto popular cu Maria Tănase și Elisabeta Moldoveanu.

Încă elevă în ultimul an (1956), primește "Diploma de onoare" a Festivalului Republican al Școlilor și Institutelor de artă din R.P.R., fiind unica solistă de muzică populară distinsă cu această consacrată. În anii 1955, 1957, 1959 cucerește titlul de laureată a concursurilor naționale organizate în cîinstea Festivalurilor mondiale ale tineretului și studentilor de la Varșovia, Moscova și Viena.

Începând din anul 1953, cercetătorii Institutului de folclor fac de la Victoria Darvai o importantă culegere de folclor muzical. La îndemnul acestora, debutează la radio (1954 – 1955), bucurându-se de foarte mare succes și dobândind o binemeritată popularitate. A fost cea dintâi solistă de muzică populară care a valorificat pe undele românești cântecul maramureșean autentic.

În anul 1961 s-a aflat între interpreții de seamă care au pus bazele Ansamblului artistic "Maramureșul" din Baia Mare.

Cu diferite formații profesioniste și de amatori, Victoria Darvai a participat la numeroase turnee artistice de-a lungul și de-a latul țării, cântând alături de Maria Tănase, Maria Lătărețu, Ion Luican, Emil Gavriș, Alexandru Grozău și alții. Peste hotare a cântat în U.R.S.S, Polonia, Ungaria, Iugoslavia, Bulgaria, Albania...

Foarte bună cunoșcătoare a folclorului maramureșean Victoria Darvai l-a pus și-l pune în valoare într-un stil de interpretare ce poartă pecetea personalității sale artistice. Una din cele mai vestite hori este "Horea lui Pintea Viteazul". Mânuind cu talent creator bătrâna doină a maramureșenilor, împletindu-i viersul cu alte melodii din partea locului (ca preludiu semnalul de trâmbdită - bucium, tipic ținuturilor septentrionale ale României: Maramureș, Țara Oașului și Bucovina), potrivind cântării o poezie inspirată din tradițiile și poeziile închinate de popor eroului, a rezultat o aleasă și emoționantă plăsmuire epică. Premiată în 1955 de Radiodifuziunea Română pentru creație și interpretare, "Horea lui Pintea Viteazul" a fost preluată și de alți interpreți din partea locului, între care și Angela Buciu, Gheorghe Turda, Dumitru Fărcaș (în variantă instrumentală) și alții.

Poate că nu odată, urmărind un concert sau un spectacol folcloric, ascultând un disc sau un program muzical difuzat la radio, ați poposit pe meleagurile Maramureșului... Și v-ați gândit, poate, ascultând acest cântec unic, care înseamnă deopotrivă frenzie de ritm și unduiri de "hore lungă", strigăt și șoaptă, v-ați gândit cu admiratie și recunoștință la făuritorii lui; și mai ales la aceia dintre ei care, urcând pe scenă, au știut să-l aducă până la noi în forma sa cea mai autentică, impunându-l atenției publicului în țară și de departe, peste hotarele ei... Alături de Frații Petreus, Angela Buciu, Nicolae Sabău, Titiana Mihali, Gheorghe Turda, Anuța Tite și Viorel Costin, numele Victoriei Darvai primește acum, în perspectiva a aproape treizeci de ani de activitate artistică, valoare și simbol.

Mărioara Murărescu

*Cine umblă mult prin lume
și se tot strigă pe nume?*

(Cucu)



3455

Am avut un drăguț drag,
Mi l-am pus pană la steag,
Eu l-am pus, eu l-am luat
Și-n târguț că l-am mânat
Tăt să-mi ieie-o bumbușcuță
Mnie ca l-a lui drăguță.
El în târg când o sosît
Nemnica n-o târguit,
Cum o mărs s-o credințit,
Bumbușcă nu mni-o laut,
Cum o mărs s-o și-insurat
Și mnie mni-o poruncit
Pe tri stice de săcară
Să mă duc că el se-nsoară.
Io-napoi i-am poruncit
Pe tri stice de ovăz:
Însoară-te bucuros.
El napoi mni-o poruncit
Pe frunzuca ce de-alun
Să mă duc să mni-l cunun.
Io napoi i-am poruncit
Pe frunzuca ce de stin
Că mnie nu-m trebe hin.
Mămuca din grai grăie:
- Nu hii, tu fată, nebună,
De te du și ti-l cunună,
Închină cui i-i-nchinea
Tăt închină-i hină-ta
C-on pahar-două, de vin
Si cu una de verin:
Cum a be a și muri,
Cu hinu bine-i trăi.

3456

Din pătuț până-n gărduț
Tătă fata c-on drăguț
Numa io, mamă, cu tri
Nu știu ce să fac cu ii:
Unu l-oi mâna la moară -
Ptice ptiatra și-l omoară,
Unu l-oi mâna la vie -
Ptice frunza și nu vie.
Care l-am avut mai drag
Tăt l-am pus și l-am mânat,
Tăt la târg la Sintereag
Ca mnie să-mi târguiască
On scul de mătasă neagră
Și mnie mni-o poruncit
Că mătasă n-o aflat
Numa-o fată de-Mpărat
Și s-o dus și s-o luat
Și-napoi mni-o poruncit
Pe tri stice de săcară
Să mă duc că el se-nsoară.
Io, -napoi i-am poruncit
Pe tri stice de ovăz
Să se-nsoare bucuros.
El înapoi mi-o poruncit
Pe tri pene de păun

Să mă duc, să mi-l cunun.
 - Hei, mămucă, ce să fac,
 Cununa-l-oi, blăstăma-l-oi?
 - Tu, fiică, nu hi nebună,
 De te du și ți-l cunună:
 Când a hi pe mnez de noapte
 Hina să tragă de moarte,
 Când a hi la cântători
 Hina hie-n scăldători.

3457

Ieși, măi mândră, până-n prag
 De ț-am fost vreodată drag,
 Ieși, mândră până-n prăguț
 De ț-am fost cândva drăguț.

3458

Na, mândră, inelele
 Să le dă la cine-i vre,
 Cu mine vorbă n-ave;
 Să le dă la cine-ți place -
 Cu mine vorbă nu-ți face.

3459

Frunză verde de cucută
 Multe-n lume se mai uită,
 Multe-n lume trec și văd,
 De la inimă le șterg.
 Numa la inima me
 Este-on rât ș-o florice:
 Râtu-i negru, floarea-i verde,
 Inima-mi suferă toate,
 Ce iubesc altu nu vede.
 Păsărică din vălcele
 Adă-mi leac inimii mele
 Din tri fagi, tri rămurele
 Să apă din fântânele,
 Din guriță mândrii mele
 Să apă din fântâniță,
 Din guriță ta, bădiță.

3460

De-ar hi doru ca pădurea
 Cum l-aș tăia cu săcurea,
 De-ar hi doru ca iarba
 Cum l-aș tăia cu coasa
 Să l-aș face fârcitură
 Numa cu mândra singură
 Să l-aș face două clai
 Numa cu mândra-amândoi.

3461

Cine silește pruncii
 Trăiască pe cât munții,
 Munții să s-adăvăsască -
 Părinții să tăt trăiască,
 Munții de s-ar rîsipți,
 Părinții de-ar tăt trăi.

Rubato (♩=138)

Hă, hă! În tat Mara = mu-ră-șu...
 Nu-ică Pin-tea hai-du- cu, — Nu-ică Pin-tea vi-tea.zu.
 Hă... Pe cei,gaz-de-i prin-de-n de-ște, Pă să-raci bi...
 ne-i pă-rez-ze, Pă să-raci bi... ne-i pă-rez-ze.

Tempo giusto (♩=72)

Co-lo-n va-le din-gă foc, —
 Stau hai-du-cii toti pi-un loc.
 Ei s-o a-pu-cat de gio-că, De gioc și de
 ve-să-nă e, De moar-te nu vrea să-ști-e.
 Hă, Pă Gu-tă-iu cel i...
 nalt;

Stau ha-duc-iil sub un bra-dă! ia-ră Pin-tea îi in-tre-
 ba... re: — Ce- re din voi sa-a flă-re
 precipit...
 să-co-boar-en Ba-ia Ma-re Du-pă vin și du-pă sa-re,
 Du-pă colb de cel mai fa-re?
 Că ni-me nu so-a flat,
 Nu-ma lu Pin-tea fir-fat:
 Me-re-oi, Pin-tea, me-re-oi...
 De-mi-i da mult po-plă-ce-re:
 Tat mur-gu-ju cel de-vint, Cu co-a ma-pi-nă-n pă-minți;
 Tat mur-gu-ju cel de... plo-i,

Horea lu Pintea Viteazul

Colo-n vale lângă foc,
 Stau haiducii toți pi-un loc.
 Ei s-o apucat de jocă,
 De joc și de vesălie,
 De moarte nu vreau să știe.
 Hai,
 Pă Gutăiu cel înalt,
 Stau haiducii sub un brad,
 Iară Pintea îi întrebare:
 - Care din voi s-o afare
 Să coboare-n Baia Mare
 După vin și după sare,
 După colb de cel mai tare?
 Că nime nu s-o aflat,
 Numa-a lu Pintea fărtat:
 - Mere-oi, Pinteo, mere-oi mere
 De mi-i da mult pă plăcere:
 Tăt murguț cel de vânt,
 Cu coama până-n pământ;
 Tăt murguț cel de ploi,
 Cu coama până-n zăvoi.
 - Ie-ți, măi frate, ce-i dori,
 Numa nu mai zăbăzi;
 Ie-ți, măi frate, nu mai sta,
 Du-te fuga la Baia!
 El pă murg o-ncălecat
 Să la Baia o plecat,
 Cu grofii s-o adunat
 Să grofii l-o întrebă:
 - Spune, spune, măi fărta',
 Une-i moartea lu Pintea?
 - Moartea Pintii eu v-oi spune
 De mi-ți da tri sute bune;
 Tri sute de zloți de-argint,
 Io vi-l trimăt în mormânt.
 - Tri sute de zloți țom da,
 Numa spuni-ne fuga:
 Unde-i moartea lu Pintea?
 - Tri sire de grâu sfânt
 S-un plumbuț mnicuț de-argint,
 Tri siruță de săcară
 Rămase din primăvară,
 Susuoară de-a stânga,
 Unde-i bate inima.
 Sus pă Gutăiu o suit
 Să pă Pintea l-o găsit,
 Susuoară l-o lozit,
 Sâangele l-o năpădit,
 Murgu sub el s-o-nvârtit,
 El din gur-aș-o grăit:
 - Sie-n lume blăstămat
 Cel ce-și crede în fărtat,
 Că și eu bine-am crezut
 Să pă mine m-o vândut:
 Tăt lumea blăstăma,
 Pă Iza și pă Mara,
 C-o omorât pă Pintea,
 Mâna lor cea de-a dreaptă.
 Da' zâni-o-a dzîua mare
 Să ceasu de giudecare
 Pântru-a lu Pintea vânzare!

*Omul strânge cât trăiește
 Să la ea el se gândește,
 Pentru ea el pătimește.*

(Averea)

Cu coa-ma pî-nânză voi... -ie-fi, măi fra-te, cî-i dia...
 ri, Nu-ma nu mai ză- bă...
 zi; ie-fi, măi fra-te, nu mai...
 sta, Du-te fo-qa ia Ba- ia!
 Tempo giusto (♩ = 69-72)

II El pâ murg-o-nă cî-le-i ca... si ia Ba- ia a ple-ca...
 cu gro-fil so- a- du-na... fi si gro-fil fo in-tre-bati;
 Rubato (♩ = 168)

III U-ne-i moar-tea lu Pin-tea? Moar-tea Pin-tii eu voi
 spu- ne, spu- ne, măi fir, ta...
 De mi-fi da tri su-te bu-ne; Tri su-te de zloti-de-ar-gint,
 precipit...
 Io-vîl tri-mât în mor-mint, Tri su-te de zloti-fom da,...
 Nu-ma sou-ni-no fu-ga; Un-de-i moar-tea lu Pin-tea?
 Subito pp (♩ = 208)
 Tri si-re de grî- u! stînt...
 Sun plum- bu! mai- cu! devar-gint,...
 più mosso...
 tri si-ru-jă de să- ca-nă Ră- ma, să din pri-măt.
 (♩ = 168)
 va- rd, Su-su- oră de-a stîn-ga,

Horea Trâmbditei

Tri-hu-ri-hu-ri-hu, hăi!
 Mămăle, tătăle,
 Oile-o furatu,
 Pă min' m-o legatu,
 Hăi, hăi!
 Berbecile mare
 L-o pus în căldare,
 Parte de frigare,
 Hăi, hăi!
 Tri-hu-ri-hu-ri-hu, hăi!
 C-o zinit străinii,
 Mni-o legat și cânii
 În mnijlocu stânii,
 Hăi, hăi!
 Tri-hu-ri-hu-ri-hu,
 Hăi! Hăi, hăi!

Mic și bun de gură,
 Să-l oprești nu poti,
 Nu-l adapă nimeni,
 I-adapă pe toți.

Un-dei ba-te i-ni-ma...
 Sus pâ Gu-tii o su-it... și pâ Pin-dea la gă...
 si, Su-su- oră la lo...
 meno mosso...
 zît, Sin-ge-le lo-nă-pă-dit, Mur-gu sub el...
 son-vîr-sit, El din gu-re, și-o gră- it:
 (♩ = 138) Si-en lu-me blăs-tă-mat...
 cel ce-pi cre-de în fi-fat, Că și eu-bi-ne-am crea...
 zu... dim... rali...
 și pâ mi-ne mo-vin-dut...
 (♩ = 168) Tă-tă lu-meă blăs-tă-ma...
 Pă-î-za și pâ Ma-ra...
 Co-o-mo-rit pâ Pin-tea...
 Mi-na lor cea de-a dreap-ta...
 Da-xi-ni-o-a dăt-ua ma-re și...
 cea-su de giu-de-ca-re Pin-tru-ku Pin-tea vin-ză-re!

3462

Frunză verde-a bobului
 Nu credeți feciorului
 Că te pune pe jânunte
 Si-t mintăște mnii și sute,
 Te mută pe celălalt
 Si-t mintăște mai ciudat,
 Te ie cu cuvinte line
 Si cu păharele pline:
 - Hai, mândruță, după mine
 Că te-oi ține tare bine:
 Tăt cu vin și cu rachiу,
 Cu țipoi mândru de grâu!
 Da' pe când te-o căpătat
 Rachiu i-o fost pumnu
 Si țipoi nărvău,
 Rachiu nărvurile
 Si țipoi i-s pănlile.

Rubato Andante (♩ = 92)
 Tri-hu-ri-hu-ri-hu, hăi! Mămăle, tătăle...
 (♩ = 108) O-i-lea-su-ră-tă, Pă-min-mo-le-ga-ty, hăi!
 (♩ = 92)
 (♩ = 100) Ber-be-ci-lo mo-re Lo-pus în cădă-re,
 (♩ = 88) Pan-te de fri-ga-re, hăi! hăi!
 (♩ = 104) Tri-hu-ri-hu-ri-hu, hăi! Co-zi-nă-stă-nă-nă,
 (♩ = 82) Mio-le-găt și că-nă în moj-lo-cu stă-nă, hăi! hăi!
 (♩ = 82) Tri-hu-ri-hu-ri-hu, hăi! hăi! hăi!

3463

Frunză verde calapăr
De la mama doi mă cer,
Unu-i negru, altu-i băl.
Răspunde frunza de nuc:
După care să mă duc?
Răspunde frunza de fag:
După care mni-i mai drag.
Mamă, după băl m-o i duce
Că cosește zua fân,
Vine-acasă tăt râzând,
Că cosește zua-n Față,
Vine-acasă, mă ie-n brață.

3464

Dă-mă, mamă, după drag,
Lasă la focu iosag,
Nu mă da după bătrân
C-a mere zua la fân -
Sara vine suduind.
Eu i pun cina pe masă -
El mă suduie pân casă,
Aștern patu să se culce -
El mă suduie de cruce.
Vai, săracu tinerelu,
El mere zua la fân -
Sara vine șuierând,
Eu îi pun cina pe masă -
El mă înhaie pân casă,
Aștern patu să se culce -
El își cere gură dulce.

3465

Mă ibdiți care mă-ibdiți,
Or amândoi mă celuiți?
Celui-v-ar Marți Sara
Cum mi-ați celuit gura!
Gura me-i fontălită
Cu fontu din Baia Spric
Pe sama cui mi-i drag mie,
Cu fontu din Baia Mare
Pe sama cui mi-i drag tare.



Andante (L=88)

Căte frunză îs în nuc,
Tăte-s doruri ce se duc.
Eu le spun să fugă iute,
Înapoi să nu se uite.

Căte frunză îs în nuc

Că doruțu ce-am avut,
Într-o sară l-am pierdut;
Batăr cât l-am tăt cătat,
El s-o dus, nu l-am aflat.
Strâgă doru dragostea

Și nu vre a-l aștepta;
Doru fugă ca vântu
Și dragostea ca gându.
Eu cat urma dorului

În poiana fagului;
Eu cat urma, rătăcesc,
Și doruțu nu-l găsesc.

Andante (L=100)

Mamă, dragoste curată,
Fost-ai pă pământ lăsată
Să faci câmpu să-nfloarească,
Păsările să horească.

Mamă, dragoste curată

Când mi-i dor de mama tare,
Ies afară-n câmpu mare,
Întrăb frunza, întrăb iarba,
- N-ați văzut cumva pe mama?
Vântu-ncepe-a adia,

Să-mi iubesc al meu
pământ,
Glia noastră românească,
Cu datina strămoșească.

Andante (L=84)

Florile-ncep a cânta:
Horile ce le horei,
Când pă mine mă creștei.
Mă-nvătași, mamă, să cânt,

Cătu-i Maramureșu

Cătu-i Maramureșu
Nu-i fată ca mine, nu,
Fecioraș ca și mândru,
Nici oraș ca Sighetu!
Căte flori pă Iza-n sus,
Tăte cu mândra le-am pus;

Căte le-am pus până-n prânz,
Tăte-s mândre și s-au prins.

Florile le-am strâns în zori,
Înflorite-n tri colori.
Marmureș, țară veche,
Cum în lume n-ai pereche;
Maramureș să trăiești,
Tăt mai mult să inflorești.

Andante (L=88)

Haia, liu, liu, pruncușor,
Eu te leagăn cu mult dor.
Legânându-te pă tine
Mult lucru, mamii-i rămâne.
Haia, liu, liu, cu mama,
Că mama te-a legăna,
Haia, liu, liu, ruje albă,
Să crești mare și de treabă.

Cântec de leagăn

Haja, liu, liu, pruncușor,
Eu te leagăn cu mult dor.
Legânându-te pă tine
Mult lucru, mamii-i rămâne.
Haia, liu, liu, cu mama,
Că mama te-a legăna,
Haia, liu, liu, ruje albă,
Să crești mare și de treabă.

Este groasă sau subțire,
De o-mbraci, ea cald îți tine.

(nuinH)